

handle den paa en for Staten og for Sagen selv gavnlig Maade, end man vil være det efter et Forslag som dette, der fremkommer i en Finantslov, hvor et saadant enkelt Punkt ikke kan gjøre Krav paa saa stor Opmærksomhed, som det i og for sig fortjener efter den Betydning, det har, og efter de pecuniære Midler, det angaaer. Det er saaledes min Mening, at man ikke skal gaae ind paa det Forslag, som er stillet under Nr. 47. Hvad Forslaget under Nr. 48 angaaer, da har dette jo saa hyppigt været omstridt; den ærede Forslagsstiller gav ganske rigtig den Oplysning, at den Omstændighed, at det blev forkastet ifjor, var et Resultat af høist forskjellige Betragtningmaader af Sagen, idet nemlig Nogle stemte for Forslaget om, at Sæbtillæg skulde bevilges, fordi de vidste, at Kornpriserne vare saadanne, at det ikke skædede Noget, at det blev staaende, medens Andre, hvortil jeg, saavidt jeg erindrer, selv hørte, stemte imod at beholde det, fordi det forekom mig, at det heller ikke kunde skæde at lade det udgaae i et Aar som det omhandlede. Der kan derfor ikke drages nogen almindelig Slutning om, hvorvidt det er rigtigt eller ikke rigtigt at lade Sæbtillæg blive staaende i et Finantsaar, hvori det har Betydning, fra den Omstændighed, at der ifjor blev stemt imod Forslaget om at nægte det. Saaledes som denne Sæbtillægsbestemmelse er kommen frem, idet det nemlig ved en Lov er blevet gjort gjældende, at Theatrets Embedsmænd ogsaa skulle have Sæbtillæg, vilde jeg ansee det for rigtigt, at man forandrede Lovbestemmelsen, førend man udstemte Summen af Finantsloven, ihvorvel jeg ingenlunde vil indrømme, at man ikke skulde kunne tage denne Sum bort, naar man fandt, at der i et enkelt Aar var Anledning dertil for at gjøre en Besparelse for Statskassen. Smidlertid er dette kun en Betragtning, som jeg personlig har, men der er jo Andre, der troe, at de Vedkommende alligevel ville kunne faae denne Indtægt ved Hjælp af Domstolene; gaaer man ud herfra, da troer jeg, at det vilde være høist uheldigt, om vi skulde udsætte Rigsdagen for de Dmhygselfer, der ligge i, at den derved paa en Maade blev nedsat under en anden Institution i Landet, saa at Domstolene ligesom vare nægtigere end Rigs-

bagen. Jeg skal derfor ogsaa stemme imod dette Forslag, tilmed da man ogsaa seer, at det er et Mindretal i Udvalget, der har fremsat det. Det har ikke i Udvalget kunnet vinde Fleertal, og jeg antager heller ikke, at det vil gjøre det her. Man kan ogsaa være overtydet om, at det andetsteds vilde møde stor Modstand, om et Forslag som det foreliggende blev vedtaget, og det kunde give Anledning til Forsinkelser med Finantslovens Udcome, hvis man fulgte Mindretallet. — Hvad Forslaget under Nr. 49 angaaer, at der i Aarets Løb ingen ny fast Ansættelse skal kunne finde Sted ved Theatret og Capellet, da har jeg ikke hørt til det Fleertal, som har fremsat dette Forslag. Der er i selve Finantsloven en Bestemmelse, ifølge hvilken den Sum, som maa anvendes til faste Ansættelser, aarlig formindskes; for enhver af de faste Gager, der bliver ledig, skal $\frac{1}{4}$ af dens Beløb affortes den hele Øppningssum, og efterhaanden uddøe altsaa disse faste Gager. Jeg vil indrømme, at det gaaer langsomt, men imidlertid er det dog en bethdelig Formindskelse, der saaledes kan opnaaes, allerede ad denne Vej, og vilde man i det Hele taget gaae hurtigere frem med at indføre disse Formindskelser, havde man, synes det mig, her den rette Vej anvist. Tidligere har der staaet i Finantsloven, at der affortes $\frac{1}{3}$, og troer man altsaa nu, at $\frac{1}{3}$ ikke er tilstrækkeligt, kan man jo vende tilbage til $\frac{1}{3}$ eller endogsaa, om man vil, sætte, at der skal affortes en endnu større Deel. Til dette Forslag har jeg stillet et Underændringsforslag, som findes under Nr. 50 og gaaer ud paa, at der ved Theatret og Capellet i Aarets Løb ikke kan gives nogen ny fast Ansættelse til Andre end saadanne Kunstnere, der ved Udgangen af Theataraaret 1865—66 mindst eet Aar have været ansatte og ere i en Stilling, som efter de hidtil gjældende Regler vilde have givet Udgang til fast Ansættelse. Dette Forslag vilde jeg ikke være fremkommet med som et Hovedforslag; det er alene, fordi Andre have fremsat det Forslag, der staaer foran Forslaget under Nr. 49, at jeg er fremkommen dermed. Det er nemlig min Mening med dette Forslag, at jeg derved vil antyde, at det er ubilligt ganske pludseligt at lade Kunstnere, der ere indtraadte